

Sygn. akt **XXVII Ca 1403/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyliński
Sędziowie:	SO Ewa Cylc SR (del) Wiesława Śmich (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Skulimowska Agata

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **I. K.**

przeciwko (...) **W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 6 lutego 2015 r., sygn. akt II C 1574/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że: zasądza od (...) W. na rzecz I. K. kwotę 4 888,35 (cztery tysiące osiemset osiemdziesiąt osiem 35/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 października 2016r. do dnia zapłaty oddalając powództwo w pozostałej części oraz zasądza od (...) W. na rzecz I. K. kwotę 1380 (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od (...) W. na rzecz I. K. kwotę 763 (siedemset sześćdziesiąt trzy) złote tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

SSR (del) Wiesława Śmich SSO Grzegorz Tyliński SSO Ewa Cylc

XXVII Ca 1403/16

UZASADNIENIE

Powód I. K. w pozwie z dnia 14 lipca 2014 r. wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) W. z siedzibą w W. kwoty w wysokości 6.518,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz domagał się zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Pozwany (...) W. z siedzibą w W. nie uznał powództwa i wnosił o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie: 1. powództwo oddalił; 2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1217,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Powyższe rozstrzygnięcie było wynikiem następujących ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego:

W dniu 20 sierpnia 1964 r. pomiędzy poprzednikiem prawnym pozwanego a H. O. (1) zawarta została umowa najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. w budynku znajdującym się przy ul. (...). Na zabezpieczenie utrzymania wynajętego lokalu w należyтым stanie najemczynie uiściła kaucję w kwocie 3.086,00 zł.

Decyzją z dnia 11 września 1964 r. wskazany powyżej lokal przydzielony został H. i H. małżonkom O..

H. O. (1) zmarła w dniu 18 lipca 1994 r., zaś H. O. (2) zmarł w dniu 29 kwietnia 2002 r.

I. K. dokonał wykupu lokalu nr (...) położonego w W. w budynku znajdującym się przy ul. (...) w lipcu 2012 r. i w związku z tym wystąpił w dniu 7 marca 2013 r. do pozwanego z wnioskiem o zwrot zwaloryzowanej kaucji mieszkaniowej. Pozwany poinformował powoda pismem z dnia 11 marca 2013 r., że zgodnie z obowiązującymi przepisami do zwrotu z tytułu kaucji pozostaje zdenominowana kwota w wysokości 0,31 zł.

Nie godząc się ze stanowiskiem pozwanego powód wystąpił z niniejszym powództwem. Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których autentyczności ani ich treści żadna ze stron postępowania nie kwestionowała oraz w oparciu o zasady dowodowe wyrażone w art. 227 - 234 kpc, mając przy tym na uwadze, iż istniejący w sprawie stan faktyczny był między stronami w zasadzie niesporny.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu.

Na wstępie swoich rozważań Sąd Rejonowy wskazał, że podstawę prawną żądania zwrotu kaucji mieszkaniowej stanowi przepis art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Stanowi on, iż kaucja wpłacona przez najemcę przed dniem 12 listopada 1994 r., pomniejszona o ewentualne należności wynajmującego z tytułu najmu, podlega zwrotowi w ciągu miesiąca od dnia opróżnienia lokalu lub nabycia jego własności przez najemcę. Celem kaucji mieszkaniowej uiszczonej przez najemczynie H. O. (1) w dniu 20 sierpnia 1964 r. na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. Prawo lokalowe było zabezpieczenie pokrycia należności wynajmującej z tytułu najmu lokalu, istniejących w dniu jego opróżnienia, a zatem ze swej istoty było to świadczenie zwrotne i co do tego nie było sporu pomiędzy stronami.

Pozwany domagając się oddalenia powództwa podniósł zarzut przedawnienia roszczenia z tytułu kaucji mieszkaniowej dochodzonej pozwem oraz wskazywał, że powód nie wykazał, aby był spadkobiercą H. O. (1), bądź H. O. (2) i w związku z tym nie ma uprawnienia do żądania zwrotu kaucji mieszkaniowej uiszczonej przez osoby trzecie.

Jeżeli chodzi o zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda w niniejszym postępowaniu, w ocenie Sądu Rejonowego jest on chybiony. Od chwili wpłacenia kaucji pieniężnej najemcą i wynajmującego łączy dodatkowy - obok stosunku najmu - stosunek zobowiązaniowy, z którego dla najemcy wynika wierzytelność pieniężna o zwrot przedmiotu kaucji, przy czym zakres tej wierzytelności pozostaje uzależniony od tego, czy istniały postawy do dokonania potrącenia należności wynajmującego objętych porozumieniem kaucyjnym. Wobec powyższego stwierdzić trzeba, że o ile wierzytelność o zwrot kaucji powstaje już w chwili jej wpłacenia, to jednak staje się ona wymagalna dopiero po upływie miesiąca od dnia opróżnienia lokalu lub nabycia jego własności przez najemcę, co wynika z treści

wskazywanego już powyżej przepisu art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Powód będący najemcą lokalu wskazywał, że nabył do niego prawo własności w lipcu 2012 r., a zatem jego roszczenie z tytułu zwrotu kaucji mieszkaniowej stało się wymagalne z upływem miesiąca od chwili nabycia własności wynajmowanego lokalu i jako roszczenie pieniężne na podstawie art. 118 k.c. podlegało 10-letniemu terminowi przedawnienia liczonemu od dnia wymagalności roszczenia. Skoro powód wytoczył powództwo w lipcu 2014 r. jego roszczenie oparte na przepisie art. 36 ust. 1 wskazanej powyżej ustawy z oczywistych względów przedawnionym nie było.

Sąd Rejonowy zgodził się natomiast z drugim argumentem wskazywanym przez pozwanego jako przyczyna uzasadniająca oddalenie powództwa, ale tylko w tym zakresie, w którym wskazywał on na fakt nie wykazania przez powoda jego uprawnienia do żądania zwrotu kaucji mieszkaniowej uiszczonej przez H. O. (1) oraz H. O. (2) pozostającego z nią w czasie dokonywania tego świadczenia pieniężnego we wspólności ustawowej małżeńskiej. Nie można podzielić natomiast zdaniem Sądu Rejonowego poglądu pozwanego co do tego, że aby powód mógł skutecznie dochodzić roszczenia o zwrot kaucji mieszkaniowej powinien wykazać, iż był spadkobiercą po H. O. (1) i H. O. (2).

Przywołując po raz kolejny treść przepisu art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego Sąd Rejonowy wskazał, że uregulowany nim został tryb, zgodnie z którym nastąpić może zwrot kaucji wpłaconej przez najemcę w okresie przed dniem 12 listopada 1994 r. Ze wskazanego unormowania wynika, że uprawnienie do świadczenia w postaci zwrotu kaucji nabywa tylko ten najemca, który opróżnił wynajmowany lokal lub nabył go na własność. Uprawnienie do zwrotu kaucji uzyskują również osoby, wstępujące w stosunek najmu w miejsce zmarłego najemcy, a następnie opróżniły wynajmowany przez siebie lokal lub dokonały jego nabycia na własność. Wstąpienie uprawnionej stosowymi regulacjami prawnymi osoby w miejsce zmarłego najemcy, przy zachowaniu ciągłości najmu lokalu, oznacza dalsze związanie wynajmującego zobowiązaniem w postaci wynajmu tego lokalu oraz kontynuację istniejącego stosunku najmu na obowiązujących dotychczas warunkach. Jest to odrębna od dziedziczenia instytucja prawna. Prawo najmu lokalu mieszkalnego nie jest prawem podlegającym dziedziczeniu i nie wchodzi w skład spadku po zmarłym. Z tego względu dla wykazania przez powoda skutecznego uprawnienia do nabycia prawa do ubiegania się o zwrot kaucji mieszkaniowej uiszczonej przez H. O. (1) i jej męża H. O. (2), I. K. powinien udowodnić, że jest następcą prawnym tych osób, bo wstąpił w ich miejsce w stosunek najmu lokalu wynajętego im przez pozwanego, a nie spadkobiercą po tych osobach. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie tylko w ogóle nie wykazuje w jaki sposób powód stał się najemcą lokalu mieszkalnego, do którego wcześniej uprawnienie z tego tytułu przysługiwało małżonkom O., ale nawet nie pozwala na ustalenie, czy pomiędzy powodem a tymi osobami zachodził jakikolwiek stosunek pokrewieństwa, czy też były to osoby dla siebie zupełnie obce. Stąd nie można było wykluczyć, że z chwilą śmierci H. O. (2) powód nie był uprawniony do wstąpienia po nim w stosunek najmu lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. i w związku najem ten wygasł, zaś I. K. swój tytuł prawny do tego lokalu w postaci najmu nabył nie w drodze kontynuacji istniejącego stosunku prawnego, ale na podstawie odrębnie zawartej umowy najmu z pozwanym na lokal w sensie prawnym wolny.

Sąd Rejonowy podkreślił, że zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Z przedstawionych powyżej względów zdaniem Sądu Rejonowego uznać należało, że powód nie wykazał należycie legitymacji procesowej czynnej, w związku z czym jego roszczenie zawarte w pozwie i oparte na przepisie art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu.

Podejmując rozstrzygnięcie o kosztach postępowania sądowego Sąd Rejonowy kierował się dyspozycją art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód zaskarżając przedmiotowe rozstrzygnięcie w całości.

Orzeczeniu powód zarzucił

1. naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. 2 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż powód nie wypełnił zobowiązania wynikającego z tego przepisu - nie udowodnił faktów jak i okoliczności, które podniósł w ramach przedmiotowego postępowania pomimo kwestionowania tych faktów, okoliczności oraz twierdzeń przez pozwanego, podczas gdy dowody potwierdzające fakt następstwa prawnego w najmu mogły zostać pozyskane mimo ich niewskazania przez stronę;
2. naruszenie art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie w warunkach gdy w zgromadzonym materiale dowodowym znajduje się dokumentacja wskazująca, iż pozwany uznał roszczenie powoda do kwoty 0,31 zł, a zatem nie kwestionował zasadności istnienia roszczenia a jedynie jego wysokość;
3. naruszenie art. 231 k.p.c. polegające na niezastosowaniu tego przepisu w warunkach zaistnienia okoliczności to uzasadniających, w szczególności faktu, iż pozwany przed wniesieniem powództwa oraz w toku postępowania ugodowego nie kwestionował zasadności roszczenia, ani nie podniósł zagadnienia braku legitymacji czynnej powoda;
4. naruszenie art. 208 § 1 pkt. 5 k.p.c. polegające na niezarządzeniu przedstawienia stosownych dokumentów na dowód istnienia sukcesji powoda w stosunku najmu lokalu;
5. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, przyjęciu, że w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest faktów, które potwierdziłyby, iż powód słusznie domaga się wypłaty kaucji, gdyż jest do tego legitymowany, podczas gdy pozwany początkowo przyznając mu wypłatę zdenominowanej kaucji niejako uznał roszczenie i legitymację czynną powoda; co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, m.in. do stwierdzenia, że Powód nie wykazał w toku procesu, by był następcą prawnym w stosunku najmu po małżonkach H. i H. O. (2), mimo złożenia na rozprawie ustnych wyjaśnień w tej kwestii a tym samym nie udowodnił swoich twierdzeń i nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających swoje stanowisko;
6. naruszenie art. 299 k.p.c. polegające na nieprzeprowadzeniu przez Sąd I Instancji dowodu z zeznań Powoda w charakterze strony pomimo zaistnienia przesłanek do jego przeprowadzenia ze względu na fakt, że w sprawie pomimo przeprowadzenia innych dowodów, pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, takie jak podstawa nawiązania stosunku prawnego pomiędzy stronami, ustalenia ustne pomiędzy stronami, okoliczność ciągłości umowy najmu lokalu mieszkalnego, które to pozwoliłyby sądowi na dokonanie właściwej subsumpcji;
7. naruszenie art. 233 § 1 k. p. c., poprzez dokonanie nie znajdującego oparcia w zebranych materiale dowodowym, ustalenia, jakoby powód w ogóle nie wykazał, w jaki sposób stał się najemcą przedmiotowego lokalu i że łączył go z poprzednimi najemcami stosunek pokrewieństwa, podczas gdy powód pozostając w ciężkiej sytuacji zdrowotnej nawet korzystając z pomocy fachowego pełnomocnika nie był w stanie na tamtym etapie przedstawić wymaganych dokumentów, gdyż poprzedzone to być musiałyby przeszukaniem dokumentów znajdujących się w prywatnym posiadaniu powoda, a ów ze względu na zaawansowany proces chorobowy nie był w stanie się tego podjąć;
8. naruszenie art. 232 k.p.c. polegające na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd I Instancji, że strona pozwana nie wywiązała się ze swojego obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne, co w rzeczywistości nie wystąpiło;
9. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż powód I. K. nie wykazał, iż jest następcą prawnym H. i H. O. (3) i, że wstąpił w ich miejsce w stosunek najmu, podczas gdy w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym należałoby przyjąć, iż pomiędzy wstąpieniem w stosunek najmu lokalu mieszkalnego przez I. K., jego poprzedniczką i bezpośrednią sukcesorką po zmarłym w 2002 roku H. O. (2) była matka powoda J. K., a zatem ciągłość najmu lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w W. występowała nieprzerwanie od 1964 roku.

Podnosząc powyższe zarzuty, powód wniósł o uwzględnienie powództwa w całości, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i pr sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania; zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda

kosztów procesu w tym kosztów zasfe procesowego według norm przepisanych. Na podstawie art. 381 k.p.c. wniósł o przeprowadzenie przez Sąd II Instancji dowodu z dokumentów dołączonych do niniejszej apelacji, na okoliczność istnienia legitymacji czynnej powoda, ciągłości stosunku najmu nieprzerwanie od 1964r., pokrewieństwa powoda z H. i H. O. (2) oraz J. K., zasadności uwzględnienia powództwa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona przez stronę powodową zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego oraz prawa procesowego. Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż w niniejszej sprawie zasadnie jest uwzględnienie wniosków dowodowych, zawartych w apelacji i dopuszczenie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Sąd Okręgowy uznał za uzasadnione przyczyny zgłoszenia niniejszych wniosków dowodowych dopiero w apelacji wskazane przez powoda.

Sąd Okręgowy pragnie przede wszystkim podkreślić, że rację ma powód, wskazując, iż pozwany co do zasady nie negował prawa powoda do żądania zwrotu kaucji. Co więcej, wskazać należy, iż między stronami toczyły się rozmowy dotyczące jej zwrotu. Pozwany poinformował powoda, że zgodnie z obowiązującymi przepisami do zwrotu z tytułu kaucji pozostaje zdenominowana kwota w wysokości 0,31 zł. Powód uznał, iż niniejsza kwota jest zbyt niska. Oznacza to, iż spór niniejszej sprawie de facto nie dotyczył tego czy powód mógł dochodzić zwrotu kaucji co do zasady a jedynie wysokości tej kaucji.

Należy wskazać, że z załączonych przez stronę powodową do apelacji dokumentów wydanych przez pozwanego – (...) W. – wynika niewątpliwie, iż zarówno matka powoda jaki i sam powód wstąpili w stosunek najmu lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...) w trybie art. 691 k. c. W szczególności chodzi tu o pisma z dnia 28 czerwca 2002 roku oraz z dnia 30 października 2007 roku. Oznacza to, iż stronie pozwanej fakt ten był znany, bowiem to strona pozwana wystawiała te dokumenty. Sąd Okręgowy nie ma zatem wątpliwości, iż pozwany wiedział z jakich względów powodowi przysługiwało prawo najmu lokalu, jak również z jakich powodów umożliwiono mu późniejszy wykup tego lokalu. Co za tym idzie na podstawie art. 36 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego po wykupie mieszkania dla powoda otwierała się droga do żądania zwrotu kaucji, która została wpłacona uprzednio przez jego dziadków jako zabezpieczenie ewentualnych roszczeń związanych z ponoszeniem opłat czynszowych. Należy podkreślić, iż z tych względów Sąd Okręgowy uznaje żądanie zwrotu tej kaucji za zasadne.

Odnosząc się do kwestii wysokości kaucji zwrotnej należnej powodowi należy wskazać, iż w ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie uzasadnione będzie zaproponowane przez powoda zastosowanie klauzuli waloryzacyjnej zawartej w art. 358¹ k. c. Możliwość waloryzacji świadczenia uzależniona jest od tego, by zmiana siły nabywczej pieniądza zaistniała po powstaniu zobowiązania miała charakter istotny. W praktyce orzeczniczej niekwestionowany jest pogląd, że cechą istotności ma zmiana siły nabywczej pieniądza, która nastąpiła na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku. Również przedstawiony przez powoda sposób waloryzacji kwoty kaucji zwrotnej poprzez odniesienie się do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia zasługuje na aprobatę. Wysokość kaucji zwrotnej wpłaconej przez dziadków powoda w 1964 roku stanowiła 1,7 kwoty przeciętnego wynagrodzenia, które wynosiło wówczas 1.816 zł, a zatem współczynnik waloryzacji wyniósł 1,7. Wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w październiku 2013 roku wynosiła 3.834 zł, co za tym idzie wysokość kaucji zwrotnej po waloryzacji wynosi 6.517,80 zł (3.834 zł X 1,7 = 6.517,80 zł).

Należy wskazać, że ustalenie, jaka suma pieniężna wyraża w chwili wyrokowania pierwotną wartość nabywczą świadczenia, nie wyczerpuje procesu waloryzacji sądowej. Zawarty w art. 358¹ k. c. nakaz rozważenia interesów stron oraz uwzględniania zasad współżycia społecznego oznacza przede wszystkim konieczność ustalenia indywidualnej sytuacji stron, także ich sytuacji w ramach danego zobowiązania i wydania orzeczenie odpowiadającego wymogom słuszności. W tym kontekście Sąd powinien przeprowadzić ocenę rozkładu ryzyka inflacji. Wymóg uwzględniania

interesów obu stron co do zasady wyklucza obciążenie jednej ze stron w całości skutkami zmiany siły nabywczej pieniądza

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy uznał, iż zarówno na powodzie jak i na pozwanym spoczywa ryzyko związanego z inflacją. W ocenie Sądu Okręgowego ryzyko to obciąża powoda w 25% natomiast pozwanego w 75%. Zdaniem Sądu Okręgowego takie rozłożenie ryzyka inflacji będzie słuszne zważywszy na okres pozostawania kaucji w dyspozycji pozwanego oraz indywidualnej sytuacji stron. Środki wpłacone na kaucję zwrotną pozostawały bowiem w dyspozycji pozwanego przez ponad 50 lat, natomiast hiperinflacja uzasadniająca zastosowanie klauzuli waloryzacyjnej nastąpiła po ok. 30 latach od momentu wpłaty niniejszej kwoty. Oznacza to, iż przez znaczący okres pozwany dysponował kwotą o niezmienionej wartości nabywczej. Dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego to pozwanego w większym stopniu obciąża ryzyko inflacji.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy dokonał stosownego rozliczenia zwaloryzowanej kwoty kaucji zwrotnej zgodnie z przyjętym rozkładem ryzyka inflacji i doszedł do przekonania, iż powodowi należny jest zwrot od pozwanego kwoty 4.888,35 zł ($6.517,80 \text{ zł} \times 75\% = 4.888,35 \text{ zł}$), o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt 1. wyroku. Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd Okręgowy oparł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy uznał, że zachodzą podstawy do uwzględnienia apelacji powoda w przeważającej części i zmiany orzeczenia Sądu Rejonowego. W pozostałym zakresie apelacja powoda podlegała oddaleniu. Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 386 § 1 k. p. c. oraz art. 385 k.p.c.

Zmiana rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego musiała skutkować również zmianą orzeczenia o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Stosownie do przyjętego przez Sąd Okręgowy rozkładu ryzyka, Sąd Okręgowy stwierdził, że powód wygrał sprawę w 75% zaś pozwany w 25%. Z tego względu Sąd Okręgowy na podstawie art. 100 k. p. c. rozliczył stosunkowo poniesione koszty postępowania w pierwszej instancji.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy również orzekł na podstawie art. 100 k. p. c. rozliczając je stosunkowo pomiędzy stronami postępowania. Sąd Okręgowy uznał, iż powód wygrał sprawę w 75% zaś pozwany w 25%.

SSR (del.) Wiesława Śmich SSO Grzegorz Tyliński SSO Ewa Cylc